

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 26 września 2019 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi oddalił wniosek Z. D. o zatwierdzenie uchylenia się od skutków prawnych niezłożenia w terminie oświadczenia o odrzuceniu spadku po P. G. (1)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 sierpnia 2015 roku zmarł P. G. (1).

W przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku toczy się przed tutejszym Sądem postępowanie w sprawie o sygn. akt II Ns 562/19, postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku nie zostało wydane.

W dniu 29 marca 2017 r. A. D. złożył przed notariuszem oświadczenie o odrzuceniu spadku po P. G. (1) - synu siostry jego matki. W tym samym dniu oświadczenie o odrzuceniu spadku przed notariuszem złożył również R. D. syn A. D.. W oświadczeniu złożonym przed notariuszem wymienieni podali, że P. G. (1) nie pozostawił testamentu, był rozwiedziony i pozostawił dzieci: J. G. (1) (odrzucała spadek 1 grudnia 2015 r.), B. G. (1) (odrzucał spadek 1 grudnia 2015 r.), P. G. (2) (w jego imieniu jako małoletniego odrzucono spadek w dniu 25 kwietnia 2016 r.), a dzieci te własnych dzieci nie mają. W oświadczeniu wskazano, że ojciec zmarłego B. G. (2) nie dożył otwarcia spadku, a jego matka J. G. (2) odrzucała spadek w dniu 25 kwietnia 2016 r. Następnie w oświadczeniu wskazano, że rodzeństwo zmarłego odrzuciło spadek - siostra K. S. w dniu 25 kwietnia 2016 r., oraz w imieniu małoletnich dzieci w dniu 24 stycznia 2017 r., a dziadkowie zmarłego nie dożyli otwarcia spadku. W oświadczeniu wskazano m.in., że dziadkowie macierzyści zmarłego R. (...) pozostawili dwoje dzieci- J. G. (2) (matkę zmarłego) oraz D. D., która nie dożyła otwarcia spadku, a która była matką A. D., babcią M. D. i prababcią wnioskodawczyni.

Po złożeniu ww. oświadczenia o odrzuceniu spadku ojciec małoletniej wnioskodawczyni został poinformowany przez notariusza, że na odrzucenie spadku w imieniu małoletniego dziecka konieczne jest uzyskanie zgody od sądu opiekuńczego. W dniu 15 września 2017 r. wystąpił do tutejszego Sądu o wyrażenie zgody na odrzucenie spadku po P. G. (1), w imieniu małoletniej córki Z. D.. Sprawa została przekazana do Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, a Sąd ten w dniu 14 czerwca 2018 r. wydał postanowienie, którym wyraził R. D. zgodę na odrzucenie w imieniu jego małoletniej córki Z. D., spadku po P. G. (1). Postanowienie stało się prawomocne w dniu 25 lipca 2018 r.

R. D. działając jako przedstawiciel ustawowy małoletniej córki Z. D., złożył wniosek o przyjęcie oświadczenia o odrzuceniu spadku i o zatwierdzenie uchylenia się od skutków niezłożenia tego oświadczenia w terminie, w dniu 31 grudnia 2018 r. W dniu 11 lipca 2019 roku ojciec wnioskodawczyni działając w jej imieniu złożył przed tutejszym Sądem oświadczenie o odrzuceniu spadku po P. G. (1).

R. D. po uzyskaniu u notariusza informacji, że powinien udać się do Sądu w celu uzyskania zgody na odrzucenie spadku w imieniu córki, był przekonany, że termin na odrzucenie biegnie od uzyskania tej zgody. Po uzyskaniu zgody (ww. postanowienie prawomocne od 25 lipca 2018 r.), w grudniu 2018 r. udał się do notariusza gdzie dowiedział się, że jest już za późno na złożenie oświadczenia o odrzuceniu spadku w imieniu małoletniej córki. Następnie za radą koleżanki złożył wniosek w niniejszej sprawie.

P. G. (1) był uzależniony od alkoholu, miał zadłużenie.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wskazał, że wniosek okazał się bezzasadny i jako taki podlegał oddaleniu.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 1019 § 1 k.c., jeżeli oświadczenie o przyjęciu lub o odrzuceniu spadku zostało złożone pod wpływem błędu lub groźby, stosuje się przepisy o wadach oświadczenia woli z następującymi zmianami: uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia powinno nastąpić przed sądem; spadkobierca powinien

jednocześnie oświadczyć, czy i jak spadek przyjmuje, czy też go odrzuca. W myśl § 2 powyższego przepisu, spadkobierca, który pod wpływem błędu lub groźby nie złożył żadnego oświadczenia w terminie, może w powyższy sposób uchylić się od skutków prawnych niezachowania terminu. Uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia o przyjęciu lub o odrzuceniu spadku wymaga zatwierdzenia przez sąd (art. 1019 § 3 k.c.). W myśl art. 84 k.c. w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli (§ 1). Można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści (§ 2). W przypadku oświadczenia o przyjęciu lub odrzuceniu spadku błąd co do treści takiego oświadczenia może dotyczyć m.in. osoby spadkodawcy, tytułu powołania, przedmiotu spadku.

W realiach przedmiotowej sprawy małoletnia wnioskodawczyni powoływała się na błąd co do prawa polegający na przekonaniu jej ojca, że termin do złożenia oświadczenia o odrzuceniu spadku biegnie od uzyskania zgody od Sądu opiekuńczego na złożenie takiego oświadczenia w imieniu córki.

Na gruncie powołanych przepisów sporna jest możliwość powoływania się na błąd co do prawa, w tym co do sposobu liczenia i długości terminów przewidzianych przez prawo cywilne na odrzucenie spadku. Sąd Rejonowy podzielił pogląd, że możliwość taka istnieje, musi jednak odnosić się do błędu istotnego, a ponadto błąd ten nie może stanowić następstwa niedołożenia należytej staranności przez spadkobiercę jak również jego przedstawiciela ustawowego. Ocena w tym względzie powinna być dokonana na podstawie okoliczności konkretnego przypadku i uwzględniać przeciętny stan świadomości prawnej społeczeństwa. W efekcie błąd co do prawa aby mógł skutkować możliwością uchylenia się od skutków niezłożenia oświadczenia w przedmiocie odrzucenia spadku w terminie, powinien być usprawiedliwiony okolicznościami sprawy i dodatkowo nie może stanowić następstwa niedołożenia należytej staranności przez spadkobiercę. Za taką wąską interpretacją przemawia pogląd na to, iż skutki przyjęcia spadku nie zamykają się wyłącznie w sferze prawnej spadkobiercy, lecz oddziałują silnie na stosunki prawne wielu innych osób.

Przedstawiciel ustawowy małoletniej wnioskodawczyni został wyprowadzony z błędu w grudniu 2018 r. i w tym samym miesiącu wystąpił z wnioskiem. Zatem należało uznać, że uchylenie się od skutków prawnych niezłożenia w terminie oświadczenia o odrzuceniu spadku nastąpiło w rocznym terminie wynikającym z art. 88 § 2 k.c. w zw. z art. 1019 k.c.

Wnioskodawczyni nie złożyła w terminie samego oświadczenia o odrzuceniu spadku po P. G. (1), co wynika z tego, że oświadczenie zostało złożone na skutek wniosku z dnia 31 grudnia 2018 r., a spadek przez jej ojca został odrzucony w dniu 29 marca 2017 r. Jednocześnie ojciec wnioskodawczyni wystąpił o zgodę na złożenie oświadczenia o odrzuceniu spadku w imieniu małoletniej do Sądu opiekuńczego w dniu 15 września 2017 r. (na 14 dni przed upływem terminu), a postanowienie w przedmiocie wyrażenia zgody stało się prawomocne z dniem 6 lipca 2018 r. Sąd Rejonowy podzielił pogląd zgodnie z którym termin przewidziany w art. 1015 § 1 k.c. nie może się skończyć przed prawomocnym zakończeniem postępowania o zezwolenie na złożenie przez małoletniego spadkobiercę oświadczenia o odrzuceniu spadku. Po prawomocnym zakończeniu tego postępowania oświadczenie małoletniego powinno być złożone niezwłocznie, chyba że termin ten jeszcze nie upłynął. Tym samym na skutek złożenia wniosku o wyrażenie zgody na odrzucenie spadku w imieniu małoletniej i uzyskania tej zgody, po upływie 6-miesięcznego terminu na odrzucenie spadku, przedstawiciel ustawowy małoletniej powinien był złożyć stosowne oświadczenie o odrzuceniu spadku w imieniu małoletniej niezwłocznie (przed notariuszem lub przed Sądem). Nie powinno budzić wątpliwości, że wystąpienie z wnioskiem w niniejszej sprawie, wobec tego, że miało miejsce na blisko 6 miesięcy po uzyskaniu tej zgody, nie miało charakteru niezwłocznego.

W tej sytuacji, wobec złożenia wniosku o przyjęcie oświadczenia po terminie, powoływaniu się przez przedstawiciela ustawowego małoletniej na błąd co do prawa (przekonanie o tym, że termin biegnie po uzyskaniu zgody od Sądu) oraz wobec tego, że samo uchylenie się od błędu nastąpiło w rocznym terminie, należało poddać analizie, czy błąd zgłaszany przez wnioskodawczynię był błędem uzasadniającym zgłoszony wniosek.

Na gruncie okoliczności niniejszej sprawy Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że nie ma możliwości zatwierdzenia uchylenia się małoletniej wnioskodawczyni od skutków prawnych niezłożenia oświadczenia o odrzuceniu spadku po P. G. (1) w terminie. Błąd ten nawet przy założeniu, że jako błąd co do prawa może być uznany za przesłankę uchylenia się od skutków prawnych niezłożenia w terminie oświadczenia o odrzuceniu spadku, był błędem wynikającym wyłącznie z niedołożenia należytej staranności przez przedstawiciela ustawowego małoletniej i jako taki nie może prowadzić do wyłączenia jej z kręgu potencjalnych spadkobierców. Przede wszystkim przedstawiciel ustawowy małoletniej w swoich zeznaniach nie przedstawił w sposób klarowny jakichkolwiek okoliczności, które miałyby przemawiać za przyjęciem, że błąd w którym się znalazł, to jest przekonanie o sposobie liczenia terminu, nie wynikał z jego zaniechań. Nie powoływał się by nieprawidłowych pouczeń udzielił mu notariusz lub Sąd, a wskazał wręcz, że musiał notariusza źle zrozumieć. Wiedząc o zadłużeniu spadkodawcy i konieczności odrzucenia spadku przez córkę, przedstawiciel ustawowy małoletniej wnioskodawczyni powinien wykazać aktywność w zakresie ustalenia stanu prawnego, w tym co do biegu terminów do odrzucenia spadku. W tym celu mógł udać się po poradę prawną bądź ewentualnie skorzystać z darmowej pomocy prawnej do której dostęp jest coraz powszechniejszy. Brak jakichkolwiek informacji by tego rodzaju działania podjął. W zeznaniach powoływał się również na poradę udzieloną mu przez znajomą, która jest adwokatem, nic nie powinno więc stać na przeszkodzie by po poradę taką zgłosić się bezpośrednio po odrzuceniu spadku przez siebie bądź chociaż niezwłocznie po uzyskaniu zgody Sądu na odrzucenie spadku w imieniu małoletniej wnioskodawczyni. Nie dokonując żadnych kroków mających na celu jednoznaczne wyjaśnienie w jakim czasie należy odrzucić spadek w imieniu małoletniej córki, nie można uznać, by jej przedstawiciel ustawowy znajdował się w błędzie pomimo dochowania należytej staranności, a to przy uwzględnieniu wzorca przeciętnego obywatela. W ocenie Sądu Rejonowego każda przeciętnie poinformowana osoba, zdająca sobie sprawę z możliwości odziedziczenia przez jej małoletnie dziecko, spadku obciążonego długami, powinna co najmniej poczynić podstawowe ustalenia w jaki sposób i w jakim czasie należy dokonać odrzucenia spadku w imieniu dziecka. Tymczasem z zeznań przedstawiciela ustawowego małoletniej wnioskodawczyni nie wynika nawet by tego typu pytania zadawał przed Sądem opiekuńczym w sprawie o uzyskanie zgody na odrzucenie spadku w jej imieniu. Na tym tle Sąd Rejonowy nie widzi możliwości przyjęcia, że błąd na który powołano się we wniosku, może być uznany za błąd niewywołany brakiem należytej staranności przedstawiciela ustawowego małoletniej, a ponieważ ten działał za nią i na jej rzecz, to jego zachowanie obciąża małoletnią w całości. Dlatego brak było podstaw do uwzględnienia wniosku w niniejszej sprawie.

Sąd zwraca uwagę, że przesłanką do uwzględnienia wniosku nie była również sprzeczność z zasadami współzycia społecznego powołania wnioskodawczyni do dziedziczenia, na co powoływano się we wniosku. Sam fakt, że w skład spadku wchodzi długi, nawet jeśli spadkobiercą jest osoba małoletnia, nie może powodować, że spadek ten jako nieodrzucony w terminie nie będzie przechodził na spadkobiercę zgodnie z ustawą, a w szczególności tym celem nie może służyć postępowanie w przedmiocie uchylenia się od skutków niezłożenia oświadczenia o odrzuceniu spadku w terminie. Małoletni spadkobierca podlega ochronie ustawodawcy w ten sposób, że w braku stosownego oświadczenia nabywa spadek z dobrodziejstwem inwentarza czyli z ograniczeniem odpowiedzialności za długi spadkowe tylko do wartości ustalonego w wykazie inwentarza albo spisie inwentarza stanu czynnego spadku (art. 1015 k.c. w treści na datę zgonu spadkodawcy i art. 1035 k.c.).

Powyższy postanowienie zaskarżyła apelacją wnioskodawczyni.

Skarżąca zarzuciła postanowieniu:

- 1) naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 1019 § 2 k.c. przez niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że w niniejszej sprawie brak jest podstaw do skutecznego uchylenia się od skutków prawnych niezłożenia w terminie oświadczenia o odrzuceniu spadku przez przedstawiciela ustawowego małoletniej wnioskodawczyni z powodu niezachowania należytej staranności ojca wnioskodawczyni;
- 2) naruszenie przepisów postępowania mające znaczenie dla rozstrzygnięcia poprzez dowolną ocenę dowodów a zwłaszcza pominięcie okoliczności ustalenia w sprawie Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi sygn. akt V Nsm 2467/17 podstaw do odrzucenia spadku jako słusznego z interesem dziecka i w konsekwencji nieprawidłowe przyjęcie, iż ojciec wnioskodawczyni nie dołożył należytej staranności i pozostawał w błędzie odnośnie terminu, w jakim winien

złożyć oświadczenie o odrzuceniu spadku w imieniu małoletniej w wyniku własnego zaniechania, w sytuacji, gdy przedstawiciel ustawowy małoletniej - wbrew ustaleniom Sądu - nie został prawidłowo pouczony o tym, że termin 6 - miesięczny nie biegnie od daty uprawomocnienia się orzeczenia o wyrażeniu zgody na odrzucenie spadku, a świadczy o tym fakt, że nie zrozumiał Sądu i jego pouczenia. Termin niezwłoczny, nie jest terminem ściśle określonym i jego wykładnia nie powinna działać na niekorzyść wnioskodawczyni, gdyż stanowiłoby to działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego;

3) naruszenie przepisów postępowania mające znaczenie dla rozstrzygnięcia poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, polegającą na przyjęciu, że interes małoletniej jest chroniony, gdyż istnieje wysokie prawdopodobieństwo, iż roszczenia kierowane wobec zmarłego uległy przedawnieniu, w sytuacji, gdy jak wskazał przedstawiciel ustawowy małoletniej - nie wie on, jakie długi pozostawił spadkodawca, a nadto brak jest jakiegokolwiek informacji w przedmiocie ewentualnych postępowań egzekucyjnych, które mogłyby się toczyć wobec zmarłego P. G. (1), a których tok może istotnie wpłynąć na terminy przedawnienia roszczeń.

Przy tak sformułowanych zarzutach skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i zatwierdzenie uchylecia się od skutków prawnych niezłożenia w terminie oświadczenia o odrzuceniu spadku po P. G. (1) przez małoletnią Z. D..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy wyjaśnić, że z uwagi na datę wniesienia apelacji w sprawie znajdują zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu sprzed wejścia w życie zmian wprowadzonych ustawą z dnia 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 roku, poz. 1469).

Apelacja jest o tyle zasadna, że skutkuje koniecznością zmiany zaskarżonego postanowienia.

Na gruncie art. 84 k.c. nie ma przeszkód do uznania za błąd prawnie doniosły nie tylko błędu co do faktów, ale i błędu co do prawa - jeżeli oczywiście dotyczy on treści czynności prawnej i jest istotny (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 1974 r., II CR 761/73 i z dnia 10 października 2000 r., IV CKN 144/00). Z powodu istotnego błędu co do prawa dotyczącego treści czynności prawnej może więc niewątpliwie nastąpić także uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia o przyjęciu lub o odrzuceniu spadku. Nie ma również podstaw - jakkolwiek w piśmiennictwie zostało także wyrażone odmienne zapatrywanie - do zajęcia zasadniczo innego stanowiska w kwestii możliwości uchylenia się przez spadkobiercę od skutków prawnych niezachowania terminu do złożenia oświadczenia o przyjęciu lub o odrzuceniu spadku pod wpływem istotnego błędu co do prawa, dotyczącego okoliczności objętej treścią przyjęcia spadku następującego z mocy ustawy. Należy się zgodzić jedynie z tym, że podstawą do uchylenia się od skutków prawnych niezachowania terminu nie może być samo tylko, nieuzasadnione szczególnymi okolicznościami, mylne przekonanie spadkobiercy, iż jego bierne zachowanie nie oznacza przyjęcia spadku - zajęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby w istocie do podważenia obowiązywania art. 1015 § 2 k.c.. Natomiast we wszystkich przypadkach błędu spadkobiercy co do prawa, dotyczącego okoliczności objętych przyjęciem spadku z mocy ustawy (np. powołania do dziedziczenia), należy dopuścić uchylenie się przez spadkobiercę od skutków prawnych niezachowania terminu. Brak jakichkolwiek racji przemawiających za tym, aby w tym zakresie nie stosować w pełni art. 84 k.c., nie czyniącego rozróżnienia na błąd co do prawa i co do faktów, i w konsekwencji dopuszczającego w razie spełnienia się przewidzianych w nim przesłanek powołanie się na te oba rodzaje błędów.

W razie stosowania art. 84 k.c. na podstawie odesłań zawartych w art. 1019 k.c. uzasadniona jest ze względu na specyfikę przyjęcia spadku jedynie - zarówno w odniesieniu do błędu co do prawa jak i błędu co do faktów - modyfikacja dotycząca okoliczności, które doprowadziły do powstania błędów. W świetle art. 84 k.c., składający oświadczenie woli może powołać się nawet na błąd przez siebie zawiniony. W celu jednak ochrony innych osób możliwość uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli skierowanego do oznaczonego adresata została w przypadku czynności prawnych odpłatnych dopuszczona tylko wtedy, gdy błąd został przez adresata wywołany lub gdy adresat wiedział o błędzie albo mógł go z łatwością zauważyć (art. 84 § 1 zdanie drugie k.c.). Te dodatkowe przesłanki prawnej doniosłości błędów nie są oczywiście aktualne w odniesieniu do przyjęcia spadku. Jednakże także skutki przyjęcia spadku nie

zamykają się wyłącznie w sferze prawnej spadkobiercy, lecz oddziałują silnie na stosunki prawne wielu innych osób. Wzgląd na to przemawia za uzależnieniem prawnej doniosłości błędu w zakresie zastosowania art. 1019 k.c. nie tylko od tego, aby dotyczył on treści przyjęcia spadku i był istotny, ale i od tego, aby nie stanowił następstwa niedołożenia należytej staranności przez spadkobiercę (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 30 czerwca 2005 r., IV CK 799/04; 18 marca 2010 r., V CSK 337/09; 1 grudnia 2011 r., I CSK 85/11; 5 lipca 2012 r., IV CSK 612/11). Ocena w tym względzie powinna być dokonana na podstawie okoliczności konkretnego przypadku i uwzględnić, wspomniany wyżej, przeciętny stan świadomości prawnej społeczeństwa.

W realiach przedmiotowej sprawy, w ocenie Sądu Okręgowego, brak jest podstaw do przyjęcia, że przedstawiciel ustawowy małoletniej nie dołożył do swych działań należytej staranności.

Należy zauważyć, że Sąd Rejonowy oparł swoje stanowisko na poglądzie zgodnie z którym oświadczenie o odrzuceniu spadku w imieniu małoletniej winno być złożone niezwłocznie po prawomocnym zakończeniu postępowania o zezwolenie na złożenie przez małoletniego spadkobiercę oświadczenia o odrzuceniu spadku.

Rzecz jednak w tym, że przyjęty przez Sąd Rejonowy sposób liczenia powyższego terminu nie wynika wprost z żadnego przepisu prawa, jest zaś powtórzeniem poglądu wyrażonego w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Należy jednak zaznaczyć, że orzecznictwo to nie ma charakteru jednolitego, zaś samo pojęcie "niezwłocznie" ma charakter nieostry i niedookreślony.

Uwzględniając przeciętny stan świadomości prawnej społeczeństwa trudno wymagać od przedstawiciela ustawowego wnioskodawcy aby dokonywał on analizy orzecznictwa Sądu Najwyższego co do biegu terminu w jakim mógł złożyć oświadczenie o odrzuceniu spadku w imieniu małoletniej córki, po uzyskaniu zezwolenia na tę czynność przed sądem rodzinnym, a tym bardziej by dokonywał analizy, który z wyrażanych w tym orzecznictwie poglądów podzielany jest przez Sąd Rejonowy orzekający w niniejszym postępowaniu.

Okoliczność ta uzasadnia zatwierdzenie uchylenia się od skutków prawnych niezłożenia w terminie oświadczenia o odrzuceniu spadku po P. G. (1) przez przedstawiciela ustawowego małoletniej wnioskodawczyni.

Niezależnie od powyższego przypomnieć należy, że w wypadkach wyjątkowych, sąd może nie uwzględnić upływu tego terminu przez wzgląd na zasady współżycia społecznego, w oparciu o przepis art. 5 k.c. (vide - postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2020 roku, II CSK 22/20, publikowane w zbiorze orzecznictwa programu L.). Biorąc pod uwagę specyficzny stan faktyczny niniejszej sprawy, jak również rozbieżności w orzecznictwie co do określenia terminu w jakim w takim stanie faktycznym oświadczenie winno być złożone, niewątpliwie i wskazana wyżej podstawa prawna przemawiała za uwzględnieniem wniosku.

Na marginesie należy zauważyć, że czynione przez Sąd Rejonowy uwagi na temat ewentualnego przedawnienia roszczeń przysługujących przeciwko spadkodawcy wykraczają poza materię niniejszego postępowania, a nadto są nieuprawnione, gdyż Sąd Rejonowy nie poczynił jakichkolwiek ustaleń faktycznych pozwalających na ich sformułowanie.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone postanowienie, a to na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c..

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono z mocy przepisu art. 520 § 1 k.p.c.. W sprawach dotyczących stwierdzenia nabycia spadku interes wszystkich uczestników jest zbieżny, oczekują bowiem na orzeczenie o stwierdzeniu nabycia spadku, niezależnie od tego, czy sami - i w jakim udziale - dziedziczą spadek.